A. S. PUYAN
Halkın Fedaileri Örgütü
Teorisyeni

İRAN'DA

MÜCADELENİN TEORİSİ

— Silahlı Mücadelenin Gerekliliği
— Hayatta Kalabilme Teorisi'nin Çürütülmesi
— Georg Habbaş'ın Önsözü

A. S. Puyan

İRAN'DA

MÜCADELENİN TEORİSİ

— Silahlı Mücadelenin Gerekliliği
— Hayatta Kalabilme Teorisi'nin Çürütülmesi
— Georg Habbaş'ın Önsözü

KIRSAL YAYINEVİ
ANKARA - 1978

Halkın Fedaileri Gerilla Örgütü Üyesi **A.P. Pujan** tarafından 1970 ilkbaharında yazılan bu eser **Abdullah Polat** tarafından dilimize aktarılarak Aralık - 1978'de ilk basımı yapılmıştır.

KIRSAL YAYINEVİ

Özgün adı : İran'da Silâhlı Mücadelenin Gerekliliği ve Hayatta Kalabilme Teorisinin Çürütülmesi.

Sorumlu Yönetmen: A. Karaman
Yazışma Adresi : P.K. 349 Ulus - ANKARA

ÜÇÜNCÜ FARSÇA BASIMA ÖNSÖZ :

"Silahlı mücadelenin zorunluluğu ve hayatta kalabilme teorisinin çürütülmesi" '70 ilkbaharında yazıldı. Bu yapıt, İran'da "silahlı pratiğin" doğruluğunu teorik olarak ispat etmeye çalışan ilk araştırmalardandır.

Bizim "silahlı pratik" hakkındaki tavrımız tartışmalarda ve her şeyden önce pratikte ortaya çıktı. Bu nedenle yoldaş Pujan eldeki metnin genişletilmesi ve hatta bazı noktaların değiştirilmesi gerektiği görüşündeydi. Bizim "silahlı pratik" ile ilgili yeni görüşlerimiz Ahmet Sade yoldaş tarafından kaleme alınan "Silahlı Mücadele - hem strateji hem de taktik" ismiyle bir başka yazıda ortaya kondu. O nedenle burada yalnız düzeltilmesi ve açıklanması gereken bir kaç noktaya değiniyoruz:

1. Hakim gericiliğin proletaryayı kendi sınıf görüşüne yabancılaştırmağa çalıştığı doğrudur. Fakat proletaryanın, kendisine zorla kabul ettirilen gericiliğin kültürünü büsbütün kabullendiği abartılmıştır ve yanlıştır.

2. Proletarya içinde, kendiliğinden gelme mücadelelerde örgütlü proletarya ile ilişkiye geçecek ilerici çevrelerin olmadığı, gerçeği, proletaryanın kitlesiyle ilişkinin imkansız-

lığını gösterir. Fakat bu, bizim tek tek ilerici işçilerle ilişkimiz olmadığı anlamına gelmez; saflarımızda bir çok savaşçı işçi vardır.

3. "Devrimci şiddetin öncü tarafından uygulanışı"nın nedeni, gerçekte onun stratejik etkisi ve evrenselliğidir. Ve biz onu kesinlikle taktik sorunlar arasına sokmuyoruz. Biz bu genel hedefle bazı özel planların başarısızlığa uğramasını imkan dahilinde tutuyor ve abartılmış iyi niyetliliğe kapılmıyoruz, yolmuz üzerindeki engelleri önceden görüyoruz. "Saldırı", "ajitasyon" ve "devrimci şiddetin uygulanışı"nın şimdi gidilebilecek tek doğru yol olduğunu belirtmek zorundayız. Buna rağmen bu özel yol, belli bir zamanda bu genel çizgiye uyan belli bir gurubu yenilgiye götürebilir. Olası olan bu durumu belirterek, kendi ideolojik pozisyonumuzu oportünistlere karşı sağlamlaştırıyoruz. Biz onlara baştan itibaren, stratejimizi reddetmek için taktik yenilgilerimizi bahane etme imkanını vermiyoruz. Oportünistler bunu tarihte her zaman yapmışlardır.

ÖNSÖZ

Pazartesi, 7 Haziran 1971

Terör ve baskı rejimi bugün kirli ellerini kurtuluş savaşçılarının kanına bulaştırdı. O savaşçılar ki, bütün yaratıcı fevkalade becerilerini ve güçlerini, bütün kahramanca cesaretlerini ve büyük temiz duygularını, karşılarında gördükleri büyük tarihi görevin yerine getirilmesi, yani halkın istemlerine cevap verilebilmesi için tehlikeye atmışlardı.

Şehit düşen yoldaş Amir Parviz Pujan, bu savaşçılardan biri idi. O, kararlı bir savaşçıydı, mücadeleye olan sevgi ve heyecanı sınırsızdı, ve zafere olan inancı sarsılmazdı. Halkın düşmanlarına tükenmez bir kinle saldırdığı gibi, halkını da o denli seviyordu. En kötü koşullar bile onun, devrimin zorunluluğu hakkındaki bilincini sürekli olarak yeniden üretmesine engel olamıyordu. En kritik durumlar onu eskisinden daha kararlı yapıyordu. O ve bir ikinci yoldaş, tamamen kuşatıldıklarında saatlerce savaştılar, düşmanın eline geçmemesi gereken her şeyi imha ettiler ve sonunda esir alınmamak için kendilerini öldürdüler. *)

Onu tanıyan bizler, dudaklarında "devrim zafere ulaşacaktır" ve "yaşasın komünizm" parolalarıyla öldüğüne ve gerçekleştirilmeleri katiyen şüphe götürmeyen geleceğin perspektiklerini bu anda eskisinden daha berrak gördüğüne eminiz. Onun anısını, diğer bütün yoldaşlarınki gibi sürdürüyoruz. Başlattığımız mücadeleyi, eskisinden daha kararlı ve zafere büyük bir inançla devam ettiriyoruz. Diğer bütün gurupları, her türlü şüpheyi aşarak, utanç verici askeri diktatörlüğe karşı silahlı mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Yoldaş Pujan'ın, yazdığı veya tercüme ettiği, zamanı gelince yayınlayacağımız birçok yazısı var. Burada, 1970 İlkbaharında kaleme aldığı yazılarından birini yayınlıyoruz.

Bu yazı, askeri diktatörlükle bir çatışmayı provake etmeme'k ve kendi yok oluşlarının önüne geçmek için sınırlı bir çerçeve içinde eylem yapılması gerektiğini iddia eden oportünist teorinin sıhhatli ve çok yönlü bir reddini içeriyor. Yoldaş, bu oportünist teoriyi hayatta kalabilme teorisi olarak adlandırıyor. Yoldaş buna karşılık, teorik olarak doğruluğunu örgütün ilk yazılarından birinde ispat ettiği "silahlı eylem" teorisini savunmaktadır. Bizim "silahlı eylem" teorisine karşı tavrımız, pratik sayesinde gelişti. Bu nedenle yoldaş Pujan, bu yazının çoğaltılmasına çalışılmasını ve bazı noktalarda değiştirilmesi gerektiğine inanıyordu. "Silahlı eylem" teorisine olan şimdiki tavrımız, "Silahlı Mücadele-hem strateji hem de taktik" adlı yazıda ele alınmıştır. Aşağıda yalnızca yorumu ve izahı gereken bir kaç soruna değiniyoruz:

1. Proletarya içinde, kendiliğinden gelme mücadelelerde, örgütlü proletarya ile ilişki içinde bulunabilecek ilerici çevrelerin olmadığı gerçeği, proletaryanın kitlesiyle ilişkinin imkansızlığını gösterir. Fakat bu, bizim tek tek ilerici işçilerle ilişkimiz olmadığı anlamına gelmez; saflarımızda bir çok savaşçı işçi vardır.

*) Çevirenin notu: İran'daki işkence yöntemleri çağ dışı bir nitelikte olduğundan, Pujan ve yanındaki yoldaşı, bu işkenceler altında konuşturulmamak için kendilerini öldürmüşlerdir.

2. "Devrimci şiddetin öncü tarafından uygulanışı"nın nedeni, gerçekte onun stratejik etkisi ve evrenselliğidir, ve biz onu kesinlikle taktik sorunlar arasına sokmuyoruz. Biz bu genel hedefle bazı özel planların başarısızlığa uğrayabileceğini imkan dahilinde görüyor ve abartılmış bir iyi niyetliliğe kapılmıyoruz. Yolumuz, üzerindeki engelleri önceden görüyoruz. "Saldırı "ajitasyon" ve "devrimci şiddetin uygulanışı"nın şimdi seçilecek tek doğru yol olduğunu belirtmek zorundayız. Buna rağmen bu özel yol, belli bir zamanda, bu genel çizgiye uyan belli bir gurubu yenilgiye götürebilir. Bu olası durumu belirterek kendi ideolojik pozisyonumuzu oportünistlere karşı sağlamlaştırıyoruz. Biz onlara baştan beri, stratejimizi reddetmek için taktik yenilgilerimizi bahane etme imkanını vermiyoruz. Oportünistler bunu tarihte her zaman yapmışlardır.

Halkın Fedaileri
Gerilla Örgütü

YOLDAŞ DR. GEORG HABAŞ'IN KİTABA ÖNSÖZÜ

İran ve Arap halklarının kurtuluş mücadeleleri arasında, sadeca gerici rejim ile emperyalizmin uşakları olan bağımlı komprador-burjuvaziye karşı devrimci mücadeleler ile dolu bir geçmişe sahiptir. Bunun yanında, milliyetçi ve ırkçı boyunduruğa karşı mücadeleler de yer almaktadır. Milliyetçi ve ırkçı boyunduruk, kralcı şah-rejimi barbarlığı altında yaşayan bütün uluslardan halk kitlelerine karşı milli baskı ve sınıf baskısı demektir.

Sömürgeci güçlerin, İran'ın sayısız doğal zenginliklerine ve stratejik pozisyonuna göz dikmeleri sonucu İran halkları, ulusal mücadeleler ve sınıf savaşımları ile dolu uzun tarihlerinde çok sayıda kurban vermişlerdir. Günümüzde İran, özellikle Amerikan emperyaliziminin dikkatini üzerinde toplamaktadır. Gerici rejimin sağlamlaştırılması için emperyalist güçler hiçbir yardımı esirgememektedirler; çünkü gerici rejim, emperyalist tekellerin ülke zenginliklerini sömürebilmeleri için bekçilik görevini üstlenmekte ve tüm Orta Doğu, Basra Körfezi ve diğer Arap ülkelerindeki kurtuluş mücadelelerini bastırabilmek için araç olarak vazife görmektedir. İran halklarının mücadelesi bu açıdan sadece vatan mücadelesi olmak kapsamını aşmıştır. Bu, İran Halkları, sömürgecilik ve yabancı müdahalelere ve ayrıca tarihi olmayan bağlar olduğunu gösterir. Bu mücadeleler

arasında bağlar kurmak, ulusal kurtuluş hareketlerinin enternasyonal görevidir. Bu bağlar bölgede, ilerici demokrasi ve özgür bir geleceğin sağlam temellerini, tek ortak düşman olan Amerikan emperyalizmi ile onun gerici, siyonist ve ırkçı üslerine karşı kurtuluş mücadelesi veren kardeş halkların birliğini oluşturur.

İran halklarının -ve özellikle devrimci öncülerinin- mücadelesi bu açıdan, geleceğimizi tayin edecek bu savaşın bütünleşmiş ve dayanışma içinde olan bir stratejisi düzeyine ulaşmıştır. Şah rejiminin, ülkemiz Filistin'deki siyonist saldırganların sistemi ve gerici arap rejimleri ile kurduğu en gerici birlik göz önüne alınırsa, bizim birliğimiz de en doğal bir şeydir. Fakat bizim devrimci ilişkilerimiz, emperyalizm ve gerici birliğe karşı mücadelede halklarımız arasında kurulan ilerici bir birliğin oluşturulması içindir.

Dayanışmamız genel olarak halkımızla İran halkları arasında olmakla beraber, özelde dikkatlerimizi, İran halklarının mücadelesinin bu dönemde gerektirdiği ve en açıkca farkedilebilen devrimci öncü örgütlerden biri olan Halkın Fedailerinin Gerilla Örgütü'ne çevirmiş durumdayız. Onun fedakarlıklarla dolu yiğitçe mücadelesine, İran halklarının mücadelesi ile genelde Arap halkının ve özelde Filistin halkının mücadelesi arasındaki dayanışmayı kuvvetlendiren rolüne hayranlığımızı belirtiriz.

Elimizdeki kitaba ve öldürülmüş olan yiğit yazarı yoldaş Amir Parviz Pujan'a gelince, burada tüm ulusal kurtuluş savaşlarının çok önemli bir sorunu konu olarak alınmaktadır: En gaddar baskı ve diktatörlüğe karşı silahlı mücadele ile yoldaşın "hayatta kalabilme teorisi" diye adlandırdığı görüş arasında yapılması gereken seçim.

Bu kitap, "hayatta kalabilme teorisi"ni reddederken, ilerici teorik, bilimsel ve deneysel bir düzeyden yola çıkarak, savaşçı öncün'in oluşmasının en esaslı temellerini hazırlamaktadır.. O, halk kitlelerinin korku ve çekingenliğinden oluşan engelleri bertaraf etmenin, kitleleri halkın devrimci örgütüne veya devrimci partisine yani işçi sınıfının partisine doğru harekete geçirmenin öncülüğünü yapmaktadır.

Dikkatleri "hayatta kalabilme teorisi"nin reddine ve bu koşullarda savaşçı öncünün tarihi gerekliliğine çeken bu kitap, İran'daki ideolojik tartışmayı dile getirmektedir. Savaşçı öncü örgütün gelişmesi ve devrimci partiye geçiş sorununa da aynı ilgi ile eğilinmelidir.

Yoldaşın, devrimcilere has bir şekilde ölümü ile bu konudaki tartışmaların duraklamaya uğradığı, şüphesiz bir gerçektir. İşte burada diğer yoldaşlara düşen görev, kanla yazılmış bu mirasın ışığı altında yeni tecrübeler kazanmak, mücadeleyi İran halklarının, işçi sınıfının ve savaşçı öncülerinin kazandıkları deneylerin temeli üzerinde Marksist-Leninist bilinçle sonuna dek götürmektir.

Kitaba eklenen bu kısa önsözün sonunda kendi adıma, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve savaşan Filistin halkı adına, İran halklarının gerici, şövenist rejimine ve bu rejimin sırtını dayadığı her emperyalist güce karşı muzaffer olacağına bütün kalbimizle inandığımızı söylemekten sevinç duyarız. Aynı, halkımızın emperyalist, siyonist ve gerici düşmana karşı zaferinden emin olduğumuz gibi.

Bugün hepimiz, tüm Basra Körfezi Bölgesinin özgürlüğü, demokratik ve ilerici bir gelecek, barış ve gerçek kardeşlik için savaşıyoruz. Bu bölge, sömürü ve hegemonyanın ortadan kalktığı özgür bir dünyanın bir parçası olacaktır. Adalet, barış ve sosyalizmin egemen olduğu bir dünyanın.

Dr. Georg Habaş
Filistin Halk Kurtuluş
Cephesi 1. Sekreteri

Bu yazı, 1970 ilkbaharında yazıldı ve mümkün olabilecek herhangi tamamlama ve düzeltmelere bir daha fırsat kalmadı. Biz şimdi onu herhangi bir değişiklik yapmadan, ilerde yoldaşlar yardımıyla düzeltilip geliştirilmesi için yayınlıyoruz. Kusursuz olduğu hiç bir şekilde söylenemez. Bence, geliştirilmesi zorunludur. Bu yazının yazılışından beri geçen üç ayda silahlı mücadelenin çeşitli yöntemlerini defalarca tartıştık ve tabii ki tartışma ve deneylerimiz bize her kez yeni görüşler kazandırdı. Bu nedenlerden dolayı yeni kazanılan bu görüşlerin bu yazıya eklenmesi ve bunlar yazının belli bölümlerinin bazı değişikliklere uğratılmasını gerektiriyorsa, bu değişikliklerin yapılması gerekir.

Direniş savaşçıları, özellikle marksist olanları, kati surette güvenceli koşullar altında yaşamamaktadırlar. Polis, olan bütün gücünü örgütleyerek gece gündüz illegal örgütleri ve üyelerini aramaktadır. Düşman, militan güçleri yoketmek için uygun taktikler ve yöntemler kullanmaktan bir saniye bile geri kalmamaktadır.

Anti-emperyalist mücadelenin 1953'te İran'da başarısızlığa uğramasından ve emperyalizmin ajanlarının faşist yönteminin yeniden kurulmasından sonra ülkemiz öyle bir korku ve baskı idaresinin gölgesinde yaşıyor ki, polis çok sayıda korkak, çıkarcı ve hain unsurun yardımını kullanıyor. Devrimci aydınların halkla hiç bir direkt ve sağlam ilişkilerinin olmadığı bu durumlarda, sudaki balık gibi, kitlelerin desteği ile yaşamıyoruz; aksine timsah ve balıkçıl kuşları tarafından kuşatılmış, küçük ve birbirinden tecrit edilmiş balıklar gibiyiz. Demokratik hakların hiç olmaması, terör ve baskı, halkla olan ilişkileri son derece zorlaştırmaktadır. En dolaylı yolların bile kullanılması ve en etkisiz ilişki yöntemleri dahi kolay değildir. Düşmanın tüm uğraşıları, şimdiki mevcut durumu kararlı kılmaya ve korumaya yöneliktir.

Halkla ilişkimiz olmadığı müddetçe, bizi bulmak ve yok etmek kolay olacaktır. Öyleyse sağ kalabilmek, kendimizi geliştirmek ve proletaryanın örgütünü kurabilmek için zayıflıklarımızı yenmeli, halkımızın kitleleriyle dolaysız ve sağlam ilişkiler kurmalıyız.
Düşmanın bizi halktan uzak tutmak için kullandığı yöntemleri iyi inceleyelim. Düşman bütün sanayi ve tarım merkezlerini denetimi altına almıştır, ve askeri veya askeri olmayan mekanizmaları aracılığıyla şehirle kır arasındaki her tür ilişkileri kontrol etmektedir. Ülkenin belli bölgelerinde köylüler, köylere girip çıkan ve hükümetin göndermediği kişileri ilgili makamlara bildirmek zorundadırlar. Gizli polisin, yani SAVAK'ın alt şubeleri, küçük ve de büyük fabrikalarda her an pusudadırlar. Her işçinin veya memurun işe alınması, onun geçmişinin ve kişisel ilişkilerinin kontrolundan sonra olmaktadır. İşe alındıktan sonra da, mevcut olanaklar çerçevesinde SAVAK ajanlarının tam kontrolu altındadır. Bu yüzden, savaşçıların fabrikalara girmesi zordur. Fakat daha da zor olanı, bu fabrikalarda bilinçlendirme ve örgütsel çalışma yapmaktır. Şimdiki terör ve

baskı, daha az önemli ve işçiler ile küçük burjuva unsurların toplanma merkezleri olan kahvelerin bile propaganda aracı olarak kullanılmasını olanaksız kılmaktadır. Şehirlerde işçi tabakaları arasına girmek kısaca, örgütsel değeri hiç olmayan tesadüfi tanışmalarla sınırlıdır.

Bir işçiyi eğiten, onu devrimci ve disiplinli bir eleman haline getiren süreç çok karışık, zor ve uzun vadelidir. Tecrübelerimiz gösteriyor ki, işçiler, hatta genç olanları, yaşadıkları koşullara karşı bütün memnuniyetsizliklerine rağmen, politik eğitime yeteri kadar ilgi göstermiyorlar. Bu durumun nedenlerini ortaya koyabiliriz. Hissedilebilir herhangi bir politik akımın ve politik bilincin olmaması, işçilerin belli bir dereceye kadar hakim sınıf ideolojisi altına girmelerini sağlamıştır. Bilhassa genç işçiler boş zamanlarını ve biriktirdikleri az parayı ucuz ve adi küçük burjuva eğlencelere harcamaktadırlar. Büyük bir kesimi de "lümpen niteliği" benimsemiştir. İş sırasında eğer sohbet için azıcık zamanları olursa, onu da adi dedikodularla iş zamanını kısaltmak için geçirmektedirler. Okuma bilen işçiler ise, normal olarak şimdiki en gerici edebiyatın en dar içerikli ve kirli yazılarının en iyi müşterileridirler. Düşmanımız, kitle içindeki her hareketi politik baskı yaparak ve kalitesiz eğlenceyi yaygınlaştırarak, işçilerimizi küçük burjuva alışkanlıklara uydurmakla ve bununla politik bilincin panzehirini yaymakla meşguldur.

Polis, baskı ve terör yöntemini fabrikada, her yerdekinden daha fazla uygulamaktadır. İşçileri, sürekli korku ve çekingenlik içinde tutmak için her türlü metod kullanılmaktadır. Özellikle büyük fabrikalar, üreten askerlerin işe zorlandığı birer kışla haline getirilmiştir. İşçilerin mümkün olduğu kadar az boş vakit geçirmeleri ve birbirleriyle ilişki kurma olanaklarını en az dereceye indirmek için onlara zorla askeri bir disiplin kabul ettirilmektedir. Grev veya barışçıl bir gösteri için en küçük bir eğilim, en vahşi tepkiyle karşılanmaktadır. Hapis, sürekli sorgu, işten atma ve arasıra işkence gibi baskı tedbirlerinden her biri, işçinin ilerideki yaşam koşulları üzerine sürekli olumsuz etkisini bırakır. İşçinin ilerde başka bir fabrikada çalışabilmesi böylece tehlikeye girer. Ve çok kez olduğu gibi işçi, işsizlerin dev yedek ordusu içinden başka biriyle yer değiştirir. İstenmeyen geçmişi olmayan, çok sayıda zorlukla mücadele etmiş olan ve çok sayıda hamisi ve arabulucusu olan, bazan iş gücünü

satabilmek için kayda değer bir para ödemek zorunda kalan bir işçi bile işe alındıktan sonra en ufak bir "destekleme" faaliyetinde kendisinin işten atılması sonucunu görecektir. Böylece işçi, kendi isteklerine karşı olsa bile, iyi davranışlı bir safdil olmayı ve politik sorunlara karşı kayıtsız kalmayı tercih eder. Böylece fabrikalarda ve ister resmi, ister özel olsun, işgücünün satıldığı her yerde sömürü en utanmaz bir şekilde devam etmektedir. İşçiler her türlü sosyal güvenlikten yoksundurlar, ve işgüçleri, üretim belli bir miktara gelene kadar, satın alınacaktır. Onlar, 18. yüzyılında yaşıyor yanlız bir tek imyazlar var oda 20 inci yüz yılın polis egemenliğinden istifade edebiliyorlar. Biz onların bu ezilmişliğini sözle anlatırken, onlar bunu et ve kemiklerinde duymaktadırlar. Biz onların bu ızdıraplarını anlatırken, onlar bunu her gün yaşıyorlar ve büyük bir sabırla katlanıyorlar. Adi ve küçük burjuva eğlencelere kaçıp dertlerini çekilebilir hale getirmeğe çalışıyorlar.
Niçin ?

Bunun çeşitli nedenleri burada tek bir cümlede özetlenebilir. Düşmanın gücü ve onun iktidarından kurtulma beceriksizliği kesin veriler olarak kabul edilmektedir. Kendi zayıflıklarını ve düşmanın gücünü sınırsız olarak kabul eden bir düşünceye sahip olanlar, kurtuluşu nasıl düşünebilirler. Böyle bir değerlendirme vurdumduymazlığa, ve hatta bazı politik sorunlar karşısında alaycı davranışlara götürür ki, bu, kendi zayıflıklarının ve iktidarsızlıklarının olumsuz bir tepkisinden başka bir şey değildir.

Proletaryayı politik mücadele içine çekmek isteyen ilişkiler, ancak işçilerin bilincine yerleşmiş bu iki "kesin" görüşün yok edilmesiyle kurulabilir. Bundan zorunlu olarak, proletarya ile bağ kurmanın, onun politik bilincinin gelişiminin ve örgütlenmesinin demokratik yoldan imkansız olduğu şimdiki koşullar altında, proleter aydınların halk kitleleriyle bağ kurmalarının. yalnız devrimci şiddetle olacağı ortaya çıkar. Devrimci şiddetin uygulanışı önce, derinleştirildiğinde zorunlu olarak örgütlenme bağlarına götüren, manevi bir dayanışma yaratır. Bu noktada, bu manevi bağların nasıl oluştuklarını ve zamanla nasıl örgütlü bağ haline geldiklerini izah etmemiz gerekir.
Önceki bölümlerde, düşmanın bizi proletaryadan ve proletaryayı bizden uzak tutmak için kullandığı belli başlı yöntemler

kısaca anlatıldı. Bunları kısaca özetleyelim. Biz bu ayrılığın nedenlerinin bir taraftan, işçilerin ve halk tabakalarının, polisin ve faşist idarenin yarattığı korku ve baskı altında yaşamalarında aranması gerektiği görüşündeyiz. Öte yandan da halk tabakaları, kendilerine karşı-devrimi bütün yollardan telkin etmeğe çalışan bir ideolojinin hakimiyetini kabullenmektedirler. Sözü geçen bu iki faktör arasında direkt bir bağlantının olduğu şüphesiz açıktır. Proletarya bu ideolojinin hakimiyetini kabul etmektedir, çünkü ona karşı direniş için gerekli somut koşullar elinden alınmıştır. Bu ideolojinin reddi, ancak proletaryanın burjuva üretim ilişkilerini devirmeye başlamasıyla mümkündür. Gerçekten proletaryanın sınıf bilinci, gelişmesinin ve kendini beyan edebiilmesinin imkanını ancak politik mücadele esnasında elde edebilir. Proletarya, düşmanın devrilmesi için gerekli somut şiddeti elinde görmediği müddetçe, bu hakim ideolojiyi reddetmek için hiç bir zahmete sebatla girmez. Proletarya, ekonomik ilişkilerin değiştirilmesi amacıyla üst yapının belirli bölümlerini hizmetine alır ve kendi manevi ve kültürel dünya görüş tarzını, yükselen, yeni ve eskisinden tamamen ayrı bir düzen olarak tanır ve geliştirir. İşçilerin bilincinde kendi mutlak güçsüzlükleri olarak yansıyan düşmanın sürekli hakimiyeti, işçileri dolaylı olarak düşmanın ideolojisini kabul etmeğe götürür. Bundan dolayı düşmanın üstünlüğünü gösteren terör ve baskı, düşmanın ideolojisini proletaryaya kabul ettiren etkenlerdir. Burada etken olarak ortaya çıkan şey, hiç durmadan tekrar nedene dönüşür ve proletaryanın devrimci bir mücadeleden sakınmasına neden olan yeni engeller yaratır. Proletaryayı hakim ideolojiden kurtarmak, düşüncesini ve hareketini küçük burjuva zehirden temizlemek ve kendi öz sınıfının dünya görüşüne karşı olan yabancılığını ortadan kaldırmak ve bunların yerine onu kurtuluş mücadelesinin ideolojik silahıyla techiz etmek için, onun düşmana karşı olan güçsüzlük zannını yoketmek zorundayız. Devrimci şiddet, bu davanın hizmetindedir. Politik propagandayla geniş bir alanda elele giden silahlı mücadelenin propagandacı tabiatı bir tarafa, uygulanışı, işçilerin kendilerinin hizmetinde onları bekleyen bir güç kaynağına, yani kendilerinin bir güç olduğuna dikkatlerini çeker. İşçiler ilk önce düşmanın yenilebilir olduğunu tespit ederler. Ve yeni uygulanan her esinti, düşmanın egemen hakkını silip süpürür. Bu "mutlakiyet", pratikte bir kere tehlikeye düştü mü

ve halkın kafasında şüphe uyandırdı mı, artık proletaryanın bilincinde de varlığını sürdüremez. Bu andan itibaren proletarya, kendisinin kurtuluşunu müjdeleyen gücü görür. Evvelce öncüye karşı olan yabancılık, gittikçe dayanışmaya dönüşür. Gerçi öncü hala ondan ayrıdır, fakat ona yabancı değildir. Proletarya ilgisini öncüye çevirir, fakat bunu, o küçük grupların dişlerine kadar silahlı düşmanla kendisi için dövüştüğünü gördüğü için değil, aksine kendi geleceği ile o küçük guruplar tarafından yürütülen bu mücadelenin geleceği arasındaki dolaysız ilişkinin farkına vardığı için yapar. Proleter öncü tarafından uygulanan devrimci şiddet, işçi sınıfı iktidarının bir bölümünün ifadesidir. Fakat bu sert esinti, mevcut düzeni yıkabilmek için yok edici bir fırtınaya dönüşmek zorundadır. O halde geçerli olan, proletaryanın bir bölümünün iktidarını, bütün sınıfın iktidarıyla tamamlamaktır. Devrimci şiddetin böyle bir uygulaması iki görevi içerir: Bir taraftan proletaryaya sınıf bilincini verir, diğer taraftan, işçilerin geleceklerini garanti altına almak için patlayan mücadeleye aktif olarak katılmalarını ve böylece bu mücadelenin zaferini garantilemelerini sağlar. Bu yol, işçilerin devrimci mücadele ile pasif dayanışmalarıyla başlar ve mücadeleyi gittikçe artan aktif destekleme sürecine dönüşür. (Bkz. dipnotu)

Bundan sonra herkesin ilgi ile öncüden bahsetmesi ve her işçinin ona başarı dilemesi yetmez. Aksine, bu ilginin mücadelenin bilincine ve bu dileğin mücadelede aktif bir rol almağa çevrilmesi zorunludur. Devrimci şiddetin uygulanması, gelişme sürecinde böyle bir dönüm noktasına vardı mıydı, düşmanın silahları etkilerini kaybedecektir ve paslanacaktır. Ne korku, baskı ve terör işçilerin devrimci şiddetin kaynağı olan öncüye adım adım katılmalarını önleyebilir, ne de işçilerin hakimiyetini kabul ettikleri yukarda izah edilen ideolojinin, devrimci mücadeleyi reddetmelerine neden olan eski etkileri kalacaktır. Sihir bozulacak ve düşman, yenilmiş bir cadı gibi ortaya çıkacaktır. Düşmanın mağlubiyeti, bizim proletarya ile direkt ve sürekli bağ kurabilme başarımızı simgeler. Bu bağın örgütlü bağ haline dönüşümü artık bizzat proletaryanın yukarıda izah edilen çekingenliği ile de engellenemez.

Marksist-Leninist örgütlerin proleter öncülerinin birliği bundan başka bir yol takip edemez. Devrimci şiddetin uygulanması, polis yönetimini daha da saldırgan yapacaktır, fakat asla daha

fazla değil. Düşman bugün bütün bütün güçlerini örgütlediği için, baskı ve egemenliği bugünkü ölçüsünden daha fazla olamaz. Devrimci şiddetin devam ettirilmesi onun teşhiri içindir. Düşman maskesini indirir ve güçlü bir devrimci hareketin olmadığı anlarda örtülü tutabildiği hayvani özünü halka gösterir. Böylesi şartlar altında, başlarında Marksist-Leninistler bulunan devrimci güçlerin, düşmanın darbelerine karşı koymak ve hayatta kalabilmek için iş birliği yapmaları doğaldır. Bu durumda devrimciler, ya düşmana katılmak, yani kısaca düşmana yardım anlamına gelen oportünistçe davranmaya, ya da aralarında birliğe gitmeğe mecburdurlar. Çünkü tecrit olmak, kendi kendini yok etmekten başka bir anlam taşımaz. Fakat işbirliği yapmak ve birbirine yaklaşmak birlik kurmak anlamına gelmez. Proletaryanın politik örgütünün birliğini ortaya çıkaracak Marksist-Leninist kadroların örgütlü birliği ancak ve ancak devrimci şiddetin uygulanışının zaman içinde en yüksek noktasına vardığı şartlar altında ortaya çıkabilir. Düşmana vurulan her darbeyle onun devrimci kitlelerin bilincindeki "mutlak" hakimiyeti parçalanır ve kitleler aktif mücadelenin doğrultusunda bir adım daha atmış olurlar. Bu andan itibaren düşman, yaşayabilmek için devrimci düşmanlarını daha gaddarca bir baskı altına alacak ve bununla her adımda kendi karakterini daha açık göstermiş olacaktır. Devrimciler üzerine uygulanan karşı-devrimci şiddetin artan baskısı ile bütün diğer ezilen tabaka ve sınıflar çaresiz daha ağır bir baskıya uğrayacaktırlar. Böylece hakim iktidar, kendisiyle ezilen sınıflar arasındaki çelişkiyi keskinleştirmiş olacak ve içine zorunlu olarak gireceği böyle bir atmosferin yaratılıp, kitlelerin politik bilincinin birdenbire ileriye doğru bir sıçrama yapmasına neden olacaktır. O, yaralanmış bir yabani hayvan gibi etrafına hedefsiz saldıracaktır. Kendi müttefikleri, yani kendi iktidarının temelini oluşturanlar haricinde herkese karşı şüpheci olacaktır. Memnuniyetsizliğin her ifadesi ve her dostane olmayan söz, onda vahşi bir tepki yaratır. Kişileri hapse tıkar, işkence eder, öldürür ve bütün bunları eski asayiş ve düzeni bir daha geri getirmek umuduyla yapar. Fakat kullandığı bütün metodlar. zorunlu olarak ona karşı dönüşürler. Kitlenin mücadeleye katılmasını önlemek ister fakat onları aksine gittikçe mücadeleye doğru iter. Bununla, mücadeleyi halka zorla kabul ettirir.

İdaresinin uygulanması kendisine gittikçe daha zor gelmekte olan düşman, şimdi gittikçe daha sert davranır ve hakimiyetini halk için daha dayanılmaz hale getirir. Kitleler mücadeleye katılırlar, mücadele güçlerini öncünün hizmetine sokarlar ve kendi aktif katılımlarıyla devrimci mücadelenin stratejisinin hayata geçirilmesini kolaylaştırırlar. Ezilen sınıfların somut mücadelesinden kazanılan bu strateji, şüphesiz bütün sınıf ve tabakalar arasında en dirençli ve devrimci sınıf olan proletaryanın liderliğinde, yani bütün Marksis-Leninist unsurların örgütlü birliğinin liderliği altında uygulanabilir. Proletaryanın politik örgütü, proleter unsurların başarılı mücadelesi için ön koşuldur Proletaryanın öncüsü, kendi sınıfının besleyici toprağı üstünde yetişir ve proleter kitleler, kendi politik örgütlerinin desteğiyle bütün sınıfın güçlerinin gerçek örgütlenme temelini oluştururlar. Proletaryanın partisi böyle ortaya çıkar.

Proletarya partisinin kuruluşunda her stratejinin doğruluğu, Marksist-Leninist gurup ve örgütlerin korunması ve gelişmesi için seçilen yöntem ve yolların niteliğiyle ölçülür. Hayatta kalma stratejisi, kendini geliştirme becerisiyle birleşmezse, kendini geliştiren bir bütünün sıralanışına giremez. Bundan dolayı, böyle grupların varlığını emniyet altına almaya yönelik, kendi gelişme karakterini, koruyamıyan her strateji oportünist ve savaştan kaçan bir stratejidir. Biz böyle bir teoronin, eninde sonunda kendini yok etme teorisi olduğunu da göstermeliyiz. Bundan başka, "hayatta kalabilmek için saldırmama" tezinin gerçekte "polise, bizi hiç engele rastlamadan ortadan kaldırma iznini verin" demek anlamına geldiğini ispat etmeliyiz. Eğer savaştan kaçma yok olmayla eş anlamlıysa, bizim hayatta kalma zorunluluğumuz sorusu da gereksizdir. Bütün bunlara rağmen, bu sorunun ortaya atılması, bizim, hayatta kalma teorisinin gerçek oportünist karakterini tanımamıza yardım eder. Bu tezdeki "saldırmama", devrimci güçlerin genişletilmesi için her türlü yapıcı uğraşı reddetmekle aynı anlamdadır. Bu görüş mücadeleyi düşmanın kontrol edemediği en dar imkanlar çerçevisine sığdırmaya, yani miktarı göze batmayan ve sayıları iki elin parmaklarını aşmayan bir kaç elemanın basit bir araya gelişi haline indirgemeye götürür. Sonra bu kişiler örgütlerini gizli tutarak, tarihle ve Marksist metinlerle uğraşacaklardır. Bu kişilerin faaliyet alanı en iyi ve genişletilmiş şekliyle, ezilen sınıflardan kişilerle birbirinden kopuk ilişkilerle sınırlıdır.

Böylesi faaliyetlerde her örgütlü kişi, her zamanki günlük ya şantısını sürdürür ve bu hayat şeklini değiştirmek için her uğraş ona anlamsız görünür. Böyle biraraya gelişlerin, aktif devrimci bir gurubun da amacı olan, hedefleri gerçekleştirme temeli üzerinde kuruldukları şüphesizdir; yani komünist partinin kuruluşu ve devrimci bir teorinin yaratılması için yollar aramak. Fakat böylesi pasif ve ürkek tavırlarına rağmen, düşmana karşı kendi varlığını garantilemeye uğraşan böyle örgütlü bir gurup, partinin kuruluş sürecinde ve devrimci teorinin yaratılmasında zorunlu olarak ancak mekanik bir kavrayışa sahip olur. Böyle kişiler, işçi sınıfı partisinin "uygun bir anda", düşmanın darbesinden zarar görmeyen bütün marksist grupların birleşmesiyle ortaya çıkacağı hakkında önceden kahinlik ederler. Ve devrimci teori, bu grupların Marksizm-Leninizm üzerine, başka halkların devrimci deneyleri ve kendi ülkelerinin tarihi üzerine yapılan incelemelerinden oluşacaktır. Ve tek tük kesintili ilişkiler de herhalde bu teorinin pratik bölümünü tamamlayacaktır. Bu teoriye göre tarihin zorunlu sürekliliği, bizim tespit edemediğimiz bir sıra faktörün ortaklaşa etkisiyle partinin kuruluşunu gerçekleştirir. Ayrıca, bir araya gelen proleteryanın öncüsü, "uygun şartlar" altında kitleye mücadeleyi kabul ettirir. "Uygun an" veya "uygun şartlar" kavramları, bu teorinin herhangi bir şey izah etmek için kullanılmayan ve açıktır ki, bu teoirinin zayıflığını kapatmaya ve bu teorinin soyut analizleri arasındaki eksik uzvun yerini tutmaya yarayan metafizik kavramlardır. Fakat eğer bağlantı uzvunun kendisi biraz metafizik ise, bu bağ hiçbir zaman gerçek ve organik bir bağ olmayacaktır. Objektif gerçeklerin ortaya atmadığı bir teorinin, gerçekle bağ kurmaya gücünün olamıyacağı aşikardır.

Objektifliğini ve doğruluğunu ispat için, kendini büsbütün eldeki imkanlarla sınırlamaya uğraşan bir teori, eninde sonunda sübjektivizmin kucağına düşecektir. Elinde geleceğe varış yollarının yardımı olmadan geleceği düşünen kimse, "uygun an"ları ve metafizik bir şekilde umut beklemeye ve bu beyleyişten yalnız diyalektik olmayan bir düşüncede yerini alabilecek bir bağlantı kurmaya mecburdur. Kendini, matematiksel incelik hissini yaratmak için bir formül olarak göstermeğe çalışan teori, devrim diyalektiğinden eskisinden daima daha fazla uzak-

laşır: Öğrenme+kendini geliştirmek için hiç bir devrimci eyleme girmeksizin asgari örgütlenme+uygun an = Proleter parti Proleter parti+uygun koşullar = Devrim.

Şüphesiz bu formül, bizim proletaryanın ve devrimci kitlelerin örgütlenmesinde karşılaştığımız sorunların doğru çözümü olamaz; çünkü "uygun an" ve "uygun şartlar", devrimci unsurlar mücadelenin her anında her tarihi zorunluluğa doğru cevabı vermedikleri müddetçe kendi kendilerine ortaya çıkmayacaklardır. O halde bu formül kime hizmet ediyor? Bu formül, düşmanın önünde hareketsiz kalma korkusunu, düşmanın hakimiyetinin kırılma imkansızlığını bahane ederek haklı çıkarmaya çalışan oportünizme hizmet eder. Bu teori devrimci görevlerini, polisle hiç bir çatışmanın olmayacağı alanlarla sınırlar ve bununla mücadelenin gelişimini, tarihin metafizik ve mistik bir zaruri sürekliliğine terkeder.

Böylece biz, proletarya partisinin örgütlenmesini hedef alan, fakat öylesine oportünist bir politikaya sahip bir teoriyle karşı karşıyayız ki, bu teori, kendini varoluşunun her anında temel hedefini terketmeğe ve eskisinden daha fazla hayatta kalmaya adayacaktır. Proleter hedeflerin hizmetinde olmak isteyen bu teori kendini ayakta tutabilmek için, bu hedefi feda eder. Böylesi bir "hayatta kalabilmek için saldırmama" görüşü, pratikte "hayatta kalabilmek amacıyla, proleter partinin kuruluşu için devrimci uğraşıları terk edelim" şeklinde son bulur.

İlkbüyük bildirgesini proleter partinin kuruluş sürecinde bulan devrimci mücadelenin diyalektiği, bu hayatta kalabilmenin arzusunu olumlu cevaplandırmayacaktır. Bunun aksine ona anti bir ölüm kararıyla en acıklı cevabı verecektir. Bu noktada, savaştan kaçmanın yok oluş olduğunu da kavrıyoruz. Hayatta kalmayı hedef alan ve bu hedefe doğru oportünist bir tavırla her gelişme imkanını yok eden bir stratejinin üzerine tartışmak anlamsızdır. Ancak bu stratejinin o çok arzuladığı şeyi pratikte reddettiğini tespit etmek gereklidir. O, eninde sonunda bir çıkmaz sokağa girecektir. Bu çıkmaz sokağın sadece iki çıkışı vardır: ya düşmana karşı aktif bir devrimci pozisyon alıp kendini kurtarmak, ya da ihanet edip bu şekilde hayatta kalabilmek için polisin sempatisini aramak.

Düşman, devrimcilere karşı davranışında kendine özgü ölçütlere sahiptir. O, "benimle barış yap, benim öldürücü darbelerimden kurtulmak için benim hakimiyetimi kabul et" diyor. Düşmanın böylesi bir isteğini reddeden her devrimci gurup, eylemlerinin derecesi ne olursa olsun, eğer düşmana kendi gelişmesini kabul ettiremiyorsa, onun öldürücü darbesini beklemelidir. Düşmana en büyük sevinci kendi iyi niyetliliğimizin kurbanı olduğumuz zaman hazırlarız. Düşman barikatlar arkasındaki herkese ateş etmektedir; o halde ya düşmana karşı ateş açmalı ya da barikatları terkedip beyaz bayrağı çekmeli. Barikatlar arkasında durup da düşmana ateş etmemekten daha kesin bir intihar şekli yoktur.

Fakat "hayatta kalabilme" teorisinin, bütün ayaklarının yıkılmamış olduğu şeklinde bir görüntüsü var. Çünkü bu teori doğruluğunu, "saldırmama" prensibinin yardımıyla "gizli kalma" prensibinden çıkartmaktadır. Onlar kendilerini, yalnız herhangi bir saldırıda geri kalmakla değil, aksine herhangi bir hareketimizi düşmandan gizli tutmakla düşmanın darbelerinden kurtuluruz, şeklinde savunmaktadırlar.

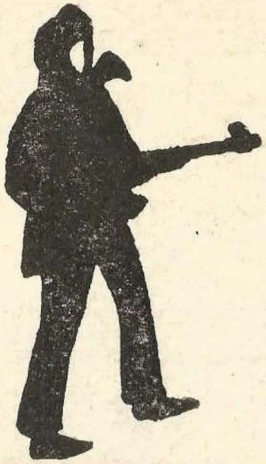
Gizli tutma başarısının ne garantisi olduğu sorulabilir. Bize verilecek cevap belki de doğrusu olacaktır; yani çalışmalara katılmaya çağrılacak kişilerin eksiksiz bilgileri ve örgütlü davranmaları için sürekli eğitim. İllegal bir hücrenin sürekliliği için zorunlu bu şartın cevap olarak kabul edilmesi halinde, bunlar çürütülemez, fakat çürütülebilecek şey, bu şartın yeterli olmasıdır. Bu koşulun yeterli olmadığını anlamak için, tarihi deneylere bakmaya bile gerek yoktur. Bizim şimdiki koşullarımıza bir bakış dahi yeterlidir. Kısa tecrübemiz bize, her yoldaşın örgütsel zorunluluğa abartılan bir şekilde bağımlılığının yanlış olduğunu göstermektedir. Gerçekte, bizim hiç birimiz, ne kadar dikkatli olursak olalım, bu alanda hatasız olamayız. Hatasızlığımızı yüzde yüz garanti edebilecek şey ancak kesin olarak, pratiktir. Biz, eylem içinde olduğumuz zaman, Marksizm-Leninizmi öğrenir ve kavrarız; böylece diğerleriyle bir çeşit ilişkiye de -ne kadar sınırlı olursa olsun- girebiliriz. İşte hata yapmanın olasalığı buradadır. Yalnız bizim hatalarımız tehlike yaratmaz, aksine başkalarının hataları da yeni tehlikeler oluşturmaktadır. Eylem anında, pratikte kendilerinin ve başkalarının emniyetine çok az saygıları olan kişi ve çevrelere

raslıyoruz. Başlangıçta ne onları tanıyacak, ne de eğitecek imkanımız var. Bu iddianın denenmiş örneklerle ispatına lüzum görmüyorum, çünkü her yoldaşın bu durumla ilgili çok olayı sayabileceğini biliyorum. Genelde, tehlikenin tek tek her kişiden gelebileceğini söylemek zorundayız. Tek tek kişilere ve deneylerine, bunların eğitimi ne kadar başarılı olursa olsun, tam güven, tehlikenin önüne geçemez. Fakat sorun, tehlikenin bir kişiyle sınırlı olmamasıdır. Tehlike orada başlar ve sonunda bütün örgütü tehdit eder. Bizim, örgütün bu tehlikelerden nasıl sakınacağını düşünmemiz lazımdır. Bizim, örgütü bir bütün olarak, önlenemez olan tek tek hatalardan nasıl koruyacağımız üzerine düşünmemiz lazımdır. Gerekli fakat kesinlikle yetersiz olan gizli tutma presibinin, dinamik hayatta kalma şartlarını bir bütün olarak yaratmak için neyle tamamlanması gerektiğini ortaya koymamız gerekir. Gizli tutma bir savunma yöntemidir. Fakat böylesi, savunmanın pasif bir metodudur ve ateş gücüyle desteklenmediği müddetçe de böyle pasif kalacaktır. Eğer biz, devrimci şiddet uygulaması olmadan gizli tutmanın pasif ve emniyetsiz bir savunma taktiği olduğunu belirtip, gizli tutmanın devrimci şiddetle el ele gitmesi gerektiği sonucuna varırsak, hayatta kalma teorisini en son hedef olarak kabul edemeyiz; yani saldırmama prensibini reddetmemiz gerekir. Bundan, "hayatta kalabilmek için saldırmama" teorisinin yerini "yaşayabilmek için saldırmak" teorisinin alması gerektiği ortaya çıkar.

Dipnotu :

"Devrimci şiddet"in uygulanışı sayesinde, o canlı ve hareketli bir bir gerçek haline dönüştüğü zaman, kitleler, özellikle genç işçiler, aydınlar ve öğrenciler, ilginç girişimlerde bulunurlar. Biz bu girişimlerin somut örneklerini önceden tespit edemeyiz. Fakat kitlelerde devrimci şiddet şartlarında ortaya çıkacak zihniyetlerin tahlillerini yapmakla, onun temel ilkelerini önceden görebiliriz. Halk, en basit eylemlerle memnuniyetsizliğini göstermeye ve devrimci şiddete destek olmağa başlar. Duvarlar mevcut duruma karşı sert sloganlarla doldurulur. Alanlarda, işletmelerde ve düşmana -bürokrat ve komprador burjuvaziye- ve genel olarak zenginlere ait herşeye karşı yapılara küçük tahribatlar, eylemlerin genişletilmesini sağlarlar. Bu tahribat ve devamı, düşmanın çok korktuğu bir şeyi tehlikeye

düşürür. Genç işçiler, arkalarında hiç bir iz bırakmadan, üretimde ustaca düzensizlik yaratırlar. Makinaları durdururlar. işlerine bilinçli olarak önem vermezler veya alet çalarlar. Bunlar bütünde, kitlenin mücadeleye katılma ve devrimci şiddeti destekleme eğilimini gösterir. Bundan başka, her eylem onları daha büyük bir eylem koymağa hazırlayan bir deney olur Gerçekte, kitle bu şekilde kendi devrimci kapasitesini ve tecrübelerini arttırır ve kendi gerçek rolünü ustlenmeye doğru bir adım daha atar.

Devrimci şiddet bir taraftan proleteryaya sınıf bilinci verir, diğer taraftan, işçilerin geleceklerini garanti altına almak için patlayan mücadeleye aktif olarak katılmalarını sağlar. Böylece bu durum, devrim mücadelesinin zaferini müjdeler ve hızlandırır.

A.S. Puyan